

Za krvavou stopou

Česko-americký román od Pavla Albierho.

Doktor, nevyčerpatelná zásobárna veselých zvěstí, posel o pět havitů farmáře tímto obvyklým způsobem a přičiňoval se svědomitě a se zdarem. Zposoroval jsem, že i Mike posudněbí ví ce jeho, nežli hovor můj s vdovou a kritický okamžik, na nějž jsem stavěl svou naději, se tedy kvapem už blížil.

Paní Týny prostřela již na stůl a doktor na mne významně mrkl, dav se hned na to do řeči s Mikeem.

„Vy jste ani dosud neviděla náš kostel!“ pravil jsem zcela nenápadně Irčance. „To by bylo hezké, abyste již zítra odjela a chrámek náš si ani nepohlédla. Je-li líbo, pojedte se tam podívat, aspoň na okamžik, nežli bude jídlo na stole!“

„Jsem velice povděčná!“ odvětila vdova, jejíž důvěrní smálek jsem se všemožně získati, což se mi, jak jsem myslil, z valné části již podařilo. „Viděla bych chrám váš velmi ráda.“

Povstali jsme oba.

„Kam jdete?“ zvolal však v tom Mike znepokojeně.

„Prohlédnout si chrámek náš na okamžik, dříve nežli přijde večer!“ odvětil jsem nevinně.

„Snad se nebojíte, že vám pan farář švakrovou odvede?“ smál se doktor, vzav Mikea přátelsky za rameno a přidruží ho tím k židli. „Tak pozor, aby vás to dopovědělo: muže —“

Vše jsme neslyšeli, neboť jsme s Irčankou odešli, ale ve dveřích, když jsem je zavíral a při tom jsem se obrátil do pokoje, spatřil jsem úzkostlivý pohled Mikeův a zauráčenou tvář starého Ryana, nás provázející. Nedalo se jim v té chvíli pranic dělati, leda že by násilně se chtěli za námi pustiti, neboť ovšem nesměli se opovízáti, nechtějíce obrátiti proti sobě podezřívání. Měl je nyní na starosti doktor Unger, který musil dbáti o to, aby se mohli trochu s vdovou promluvit a byl oddělen postarati se o to za každou cenu.

Těž Irčanka měla opět ustrašený svůj vzhled, jejíž byla v hovoru se mnou na chvíli trochu pozbyla a připadalo mi, jakoby ji nyní poněkud mrzelo, že svolila jíti se mnou do kostela. Dala se však mnou chytiti v tom směru a nyní nebyla s to již couvnouti. Vypadala, jakoby se jí chtělo a nechtělo, jakoby váhala a šla přede mnou eo nejvolněji.

Ubírali jsme se do chrámu hlavním vchodem, který jsem otevřel, a jakmile jsme vkročili do vnitř, opět z opatrnosti na klíč zavřel.

„Vyjdeme pak sakristii!“ podotkl jsem, aby se vdova pro tuto okolnost snad nepolekala.

Barevnými okny padaly dovnitř maličkého, ale úhledného kostelíka poslední paprsky slunce, loučícího se pro dnešek ze země. Hrály na četných zlačených sochách svatých a světců a na oltářních obrazech, svěcích a ozdobách výše umístěných, kdežto dole, při zemi, bylo již skorem šero. Chrámek byl pln vůně kadidla a suchých květů mnohých z věneč, daných sem dívkami a ženami. Nad hlavním vchodem puň se kár, na němž vynikala řada píšťal od varhan, lesknoucích se ve sluneční záři jako stříbro. Na protě, před oltářem, hořelo rudé světlo „věčné lampy.“

Pokropil jsem se svěcenou vodou z kroupky u vchodu a poznamenal se křížem, což žena učinila taktéž. I v tom šeru jsem však zpozoroval, že se velice chvěje, ba vrávorá a že tvář její pokrývá je bělostí přímo smrtelnou. „Vzpamatujte se, pani!“ pravil jsem tedy důtklivým tonem. „Pomněte, že jste v přítomku Všemohoucího Boha, který vám dá síly, abyste všecko protivně do sebe snesla a dá vám také po případě opětně štěstí — ovšem, jestli, budete-li toho hodna!“

Ujal jsem ji za ruku, aby neklesla, a vedl jsem ji zvolna ke hlavnímu oltáři. Kroky naše se

dobře roztáhly v tiché svatyni kde- slyšeti bylo každý dech Irčanky, jež skutečně a hluboka oddechovala. U oltáře neshal jsem si pokleknouti k zábradlí a s tím klekl jsem podle ní.

Srdce mi prudce bilo obkáváním, jak pokus můj asi dopadne, zdálo se zdáti, a vzor tomu, že jsem byl na pohyb v prázdném chrámku svým dosti zvyklý, nehor- jsem tam často sám odboval a různé věci připravoval, padla na mne vchodem k mému počínání jakási zvlášť posvátná nálada. — Jak tedy musilo býti teprve asi ubohé ženě po tolika melených dnešních dojmích, s tajemstvím v prsou a bolem v srdci, když se takto odtáhla s vřivou kněžkou, před níž byla asi patrně varována svými příbuznými, nyní o samotě v hlupřímém — jak aspoň musila mysleti — tmavém kostele!

„Pomněme se zde za duši nešťastného muže vašeho, který zemřel zajisté bez smíření s Bohem, aby tento odpustil mu hříchy jeho a přijal jej mezi své vyvolené!“ počal jsem opět, celý sám rozochvěv. „A zároveň poprosme Boha, aby dal vypátrati záhy pravého vraha a odevzdal jej soudu pozemskému, by netrpěl za vinnu nespěchanou člověk nevinný!“

Ženština při těchto slovech skoro hlasitě zaúpěla.

„Co se vám stalo?“ zvolal jsem chopě se té příležitosti. „Ano, zatím je člověk nevinný a Bůh nemůže dle požehnání svého těm, kdož čin vlastně zavini a nyní vše tají. Musí je stihnouti dřívce, či později spravedlivý trest jeho, neboť není možno, aby vše podobná zůstala na dlouho utajena a — přátele zatčeného stanovili již různé podrobnosti, jimiž pravý stav a okolnosti budou vypátrány!“

Irčanka div znovu neodmlkla, ale také ne nemluvíla, ač jsem po svých důrazně a výstražně pronášelých slovech, na chvílku se schválně odmlčel. Vida tedy, že musím jednati rozhodně a rychle, pokračoval jsem po přestávce:

„Víme již velmi dobře, že nejedná se o žádnou vraždu, nýbrž sebevraždu a můžeme to dokázati. Jedná se nám jen o to, proč se váš manžel zavraždil a jaký důvod má váš tehán a švakr, aby skutek ten zakrývali. Dovíme se i toho, ale ve vašem vlastním zájmu vyzývám vás, abyste odlehčila těžkému svědomí svému úplným vyznáním všeho a nečinila se spolvinnicí na hříchu, páchaném na onom mladíku, z domnělé vraždy obviněním! Pamatujte na Boha a na své dítky!“

„Oh, nemožno! Nežádejte toho na mne!“ zaúpěla nyní žena. „Pro ty mé ubohé děti toho na mne nežádejte! Nemohu nic říci, nic neví! Neníte mne a má děti! O ty jen se mi jedné! Vše ostatní by mi bylo už jedno!“

„Nikdo vás nechce ničiti, nýbrž naopak, kdyby v mojí mni bylo něčím vám pomoci, učiním tak mile rád. Ale pravda musí na jevo, i přes váš vřivý a obranu a nevinný člověk nesmí trpěti. Jako dobrá křesťanka, jak myslím, nesmíte se propůjčiti podvodu, o jaký se zde jedná! Byť byste z toho měla třeba sebe větší prospěch, nebude zisk z něho nikdy trvalým a blahodárným, neboť ne- bytí nabyt právem a dříve či později musí vyjít vše na jevo. Ne- učíte pak nikdy být spokojenou u vědomí toho a ve jménu Boha vyzývám vás v tomto stánku jeho jako služebník jeho, abyste do- znala mi zde otevřeně, že muž váš neskončil, jak dobře víte, vraždou z ruky zatčeného mladíka, nýbrž sebevraždou, rukou vlastní. Jest tomu tak?“

Poslední věty pronesl jsem povýšeným hlasem ke vzrušení mo- néjšího dojmu a přirozeně jsa též velmi rozochvěv.

„Ano!“ odvětila vdova.

„Proč zavraždil se manžel váš?“

„Byl v tísni — jel k otcí svému, aby mu tento vypomohl dvěma tisíci dollarů — on odepřel — směn-

ky dopadly právě dnes a můj v- bohu má —“

„A proč takto sebevražda?“

„Nebýtík byl šlorem té spol- ky — ke dvěma dal se před se- dávnem — kdyby se dokázalo, že zbyl sebevražda, neobdržela bych náležu, a co bych si počala s ubohými dětmi?“

Zde byl tedy vlastně úvod jed- nání Ryanův, které bylo vysvětle- no způsobem stejné přírovnosti, jako pro mne překvapujícím. —

Většina katolických spolků pak- pápky nevyplácí totiž úmrtní odmo- v v případech sebevraždy a smlouva Ryanův tedy bylo mož- vati vdat a dětem, ať peněz. Snaha sice chvályhodná, ale cestu k ní volen byla chybná, podvod- ná!

Zamiloval jsem se na delší chvíli, zatím co vdova usilavě škála.

„Snad by se daly věci spoří- dati, abyste omu podporu pře- dostala.“ pravil jsem po rozmý- šlení. „A netrpěla pro zofalý čin svého manžela, který nemohl v o- sudně chvíli býti při ztravém roz- umu, když takovou věc mohl sp- ehati bez ohledu na vás a dítky! Dobře však, že jste mi vše sděli- la, dokud je snad ještě čas, aby se dala něco v tom směru dělati.“

V tom zaklepal prudce někdo na dveře chrámové. Tehl jsem se- bou, ale hned se opět vzpamatou- val a spěchal jsem otevřít. Vě- děl jsem přece nyní, co jsem vě- děti chtěl a měl jsem na výpově- di vdoviny i — svědky: kostelní- ka Starého, jenž dobře rozuměl angličtině a nacházel se ukryt v sakristii, a pak Franka Černého, nejlepšího kamaráda Johnova, je- hož sehnal doktor na pohybu a kostelník ukryl jej na křiu za varhanami! Na tyto dva muže mohl jsem se v každém případě spolehnouti.

Nebyl jsem pak nijak překva- pen, spatřiv přede dveřmi — Mikea, rozeleného a opět zděšené- ho!

„Mohl jste vstoupiti sakristii, jest tam otevřeno!“ pravil jsem mu zcela vřivě a s mluví, že jakmile zvěděl jsem pravou po- hnutku jednání jeho, ohled na vdovu a dítky, bratra samovraha, kterou nemohl jsem přece jen ú- plně zavrhnouti, ztratil jsem zna- čnou část trpkosti a odporu, jež jsem po obžalobě Johnově vůči ně- mu pociťoval.

„Kde je moje švakrová?“ zvolal upnutě.

„Tamtu u hlavního oltáře! Vstup- te dále!“

Vtáhl jsem Mikea, přivítivým tonem mým značně popleteného, do chrámu a přivřel jsem opět dveře, aby slova jeho mohli svěd- kové lépe slyšeti.

„Co to vše má znamenati, Ot- če?“ tázal se mladý Irčan drsně.

„Nie jiného, nežli že se nám jednalo o důkaz, jakým způsobem zemřel bratr váš, a to nyní již víme. Buďte rozumným Majku, napomenul jsem jej, vida jeho di- voký vzhled při oněch svých slo- věch. „Mysliť jste celkem dobře, ale špatně jste vše provedl, ač- jste se dosti vymasnažil. Zapřání je marmo, neboť mám svědky na výpověď vaší švakrové a udělá- te dobře, když se mi se vším své- říte.“

„Svědky! Rád bych je viděl!“

„Nuže, Franku a Starý, kde- jste?“

Objevení se těchto v chrámku vyvolalo zde překvapený výkřik Irčanky u oltáře a změřilo náhle celý ton Mikeův. Začal prositi — zač, nevěděl patrně ani sám!

„Pojďme odtud!“ pravil jsem. „Neznesvěťme dalšími řečmi o zamýšleném zločinu tento boží stá- nek, jehož posvátnosti jsem se o- povědli použiti jen k tomu úči, a- by nestalo se nevinnému bezprá- v a aby objevena byla pravda. — Další můžeme projednati již na- faze!“

Vyšli jsme a před kostelem na- řídil jsem oběma svědkům, kteří se ubírali na mé pozvání zároveň na- fary, aby prozatím o všem přísně pomlčeli. Byli oba spolehliví v každém směru.

XVI

Jak jsme se dohodli.

Zatím co paní Týny za pomoci své dčivě se smyšlelými posty na- stál vřeví, ku které jsem musil Ryanův škora násilím odvésti, kop- taje jim, aby jen nedávali nic na- sobě snáti, promluvil jsem stra- nou s doktorem Ungereem.

„Jak to vypadá?“ tázal se mne, linned. „Zlá se mi, že dobře.“

„Vše je v pořádku!“

„Bohudíky. Nemohl jsem toho celá pika říci, ale už sloužil od- řetí — byl by se snad rval se- mnou! Trnůl jsem úzkostí, že snad jste neměl dostal času nic se- dovědět, že vše bude zmařeno. — Společal jsem ale na vaši obrat- nost!“

Sděliť jsem mu eo nejkratěji průběh.

„A co nyní?“ pravil jsem.

„Máme ubohou ženu a srotyky při- praviti o ty peníze, které by jí- byly spolky bez- všeho vyplatily, aniž by to skutečně poznaly?“

„Co ale dělat? Neumíme to- přece na Džánovi?“

„Ani mi nenapadá! Džán musí- být hned zítra propuštěn, ale k- tomu bylo by nejlépe dosáhnouti veřejného přiznání Majkova. A- víte, eo mi právě napadlo? Je to- sice kus podkoku, ale jedná se- zde o dobrou věc a žádnému to- ne- ublíží, vřivě prospěje a Majku to- dle zásluhy za ten jtu vynucený- „ským“, který chtěl provesti na- útraty Džánovy, podle zásluhy po- třestá na něm samotném. — Mys- lím totiž zcela vážně, abychom do- putili Majka, by z ohledu na dít- ky bratrovy vzal smrt jeho na se- be a vymluvil se třeba, že stěhl, jej náhodou, považuje ho za Džá- na, jehož se obával!“

„Výborně!“ svědčil doktor a- při tom zůstalo.

Po večerí zdrželi jsme Ryany, aby zůstali po odevodu ostatních občanů ještě chvíli na faře, kde- započalo vyjednávání naznače- ným mnou směrem. Majkovi, jenž- byl ztratil veškerou svoji kuráž, se- do toho, k čemu jsme jej mli, ovšem mnoho nechtělo, ale ku etí- jeho musil říci, že konečně pře- ce uznal nutnost, aby se věci ve- prospěch vdovy spřádaly tímto- způsobem. Zaručil se, že zítra po- jede se mnou do New Paris a tam- vše spřádá.

Podrobnosti, jichž jsme se- nyní dověděli o tom, jak se vše- stalo, potvrdily skvěle donosy dok- torovy, eo jeho teorii. George Ryan, přišel k otcí na farmu, řekl mu hned, proč přichází, ve- přítomnosti Mikeově. Starý však, odmítl rozhodně jeho žádost, je- žž vyplněni bylo by znamenalo- opět zkázu farmy, zvláště ano- ne- bylo naděje, že by George, takto- lehká kavalerie, jenžž otec již ví- cekrát vyponohl, aniž by to by- lo eo platno, mohl a chtěl peníze- ony zase splatiti. I Mike byl proti- tomu a George hrozil zastřelením. Otec i bratr se mu jen vysmáli, nevěříce, že by něco takového byl- s to učiniti. Za chvílku padla však- rána opravdu a George byl mr- tvou. Tu na návrh Mikea, na- všecko hned pamatujícího, uspo- řádáno vše tak, aby vše vypadalo- jako vražda a nalíceno na Johna- Bureše. Mike šel k Horákovým, jednal s Carrí a Johnem, jak se- mu zdálo nejvhodnější, a starý- Ryan zatím dopravil mrtvolu sy- novu opatrně na trakaři k lesí- ku, jak bylo smlouveno. Když Mi- ke odešel od Horáků a viděl, že- je vše v pořádku, vypálil sám- omu „osudnou“ ránu a spěchal- domů, kde zahladili s otcem ry- chle veškeré stopy sebevraždy a- umluvil se stran svých výpovědí.

Žena sebevraha ani nevěděla- vše dopodrobna, jenom jí sděliť- kterák v její prospěch vše udě- lali a varovali ji přede mnou a- před doktorem, neboť oba nás po- dezřivali hned od počátku, vidou- ce náč zájem o Johna, a naše vy- řetřování. Nyní však mohli býti- a také snad byli za ně spíše pov- dědci, neboť po našem rozumném- výkladu musili uznati, že by the- orií o Johnově účastenství sotva- byli udrželi a že jim musilo hro- ziti každou chvílku prozrazení, kdežto teď jsem přislíbil, že to- a- Johnem v tichosti spřádáme a že- Mike, až si to vyrovná se soudem, bude mti pokoj.

Tak se i stalo. John musil býti- druhého dne propuštěn, aniž by- se etihodnému soudci Connorovi

dosťalo čestného zaručení, a Mike- stálil pouze záruku. Parota je- v- všem propuštěna, ale oba Ryanové- záhy na to vyprodati a upostil- máš krajina, která se jim nemě- la býti dosti bezpečnou. Vřivě do- stala úmrtní podporu v celém po-

řádku, proč jsem dosud nepočítal- ani nejmenší výstřiky svědomí a- ostatní, kdož o tom víme, také so- ne, a že „vrah“ John vzal si hno- v- masopustí Carrí, není snad ani- potřeba připomínati!

KONEC

Poklad.

Historický obraz od Aloise Jiráska.

I.

Z kouta nekrytého, ne tuze poho- dného kočáru, jenž zvolna jel sil- nicí, vystýhl se mladý muž, saba- lený v řasnatý plášť, a nahnuv se- do předu, tázal se kočeho:

„Ale to už je poslední ves —“

„Ano, poslední, jennostpane.“

„A jak brzo budeme v Potětej- ně?“

„Co nevidět, jennostpane.“ A- Pivnička, koč, nějak divně se- usmál.

Mladý „jennostpan“ nechlada se- takovými řečnickými jablky vozku- potěšiti, nechtěl se zase, patrně- rozmrzen, od svého kouta. Koč- pak, jako by porozuměl jeho netp- lřivosti, rozpřáhl se a pohladil- unaveně hnědky, jež na cítněle to- pobídnuti daly se do klusu, ale- záhy zas upadly ve svůj náyleh- volného kroku.

Byl neveselý, pochmurný den- začátkem měsíce prosince r. 1780. Země utuhla, sněhu dosud nebylo, než „rostl“ už; nebo všecko za- chmuřeno jako by ku smutné zemi- se nížilo. V pravo, v levo od sil- nice stály a chalupy tu a tam s- rozřeženými střechami a s okry- papírem zalepenými. Na záspěle- pustě; nebylo tam umouněných ko- šilátných dětí, jen u nízkých oken- zjevovaly se různé hlavy, mlade- i staré, aby se podívaly na vzáe- ný zjev, na kočár, na němž v za- du naloženy byly dva kuřry, kte- ře však pro otepě sena sotva bylo- viděti.

Mladý muž seděl v kočáře ne- všiml si však ani stavení ani li- di. Jel dnes od božího rána; projel- tolikými vesnicemi, a proto hle- děl unaven a zamýšlen před se, ne- dbaje svého okolí, jež nemohlo- mu nic zvláštního nebo zábavné- ho poskytnouti. Mladý muž, při- jemně tváře, unavením poněkud- ubledl, zívá několikrát, pak při- bleskl třírohy kloubněč těsněji do- čela, přitáhl plášť úžeji k tělu a- strojil se, že užije posledního- prostředku proti nudě — spánku, v- tom kmitl se kolem něho v pr- vo statek, i jeho pustý, holý sad- — a dále nebylo již žádných sta- vení.

Kočár oteřil se v širé krajine, která cestujícího poněkud vzpru- žila. Byl tu poprvé, chtěl jí sezná- ti. Silnice skláněla se, ale pomená- hlu, v pravo černá, zoraná pole, vybledlá luka a tma- vé hájky, v levo pruh po- le a nad ním vysoká strážka, viděti temena lesnatých vrchů. Krajina poskytovala velmi málo, než bylo to něco nového, změna — a tam — hle! Mladý muž na- hnu se do předu, aby lépe mohl- pozorovati.

Viděl kus před sebou nějakého- muže, jenž nesa na zádech znač- ný uzel, směrem ke kočáru se- bral a to velmi chvatně. Několí- krát se zastavil, za sebe se ohl- žeje, pak přidal do kroku, jak- by snažil se někomu uniknouti. — Kol kolem ani člověka, všecko- pustě. Zajisté broží neznámému- muži nebezpečnosti z té strany, odkud přicházel, a to bylo od mě- stečka Potěteja.

„Cestující v kočáru pilně ho po- zoroval, aby si chvíli ukrátil. My- slil si, že až ten kvapící muž se- přiblíží, že se na něj dobře podí- vá; než sotva že mu ta myšlenka- proskočila, již muž břímě nesou- cí jako by ji uhoř. Uchýlil se z- nenadání v pravo, přes pole a- do- šed vysokého, travnatého břehu, jal se příkrým, uzoučným stez- kem do něho stoupati. Krácel vel- mi rychle a obratně, že až bylo- s podivením. Zajisté něco velmi- důležitého k takovému spěchu ho- pohánl. Věru to není žádný kra- mář, ani žid. A hle! již stanul- na vrchu jako stráž na vysokém- náspu, jejíž silhoueta se od ne- bes odráží — ale již jako by se

prehupl. Zrušal Mladý muž, jenž- z kočáru za ním pilně hleděl, od- vrátil hlavu, a tu — nabyl jakého- si vyasvělení.

„Spatřilte kus před sebou jezd- ce, jenž kvapem se blížil. Ach, ten- zajisté stíhá tam toho s uzlem!“

„Přec jen zloděj! Věru — jezdec- v uniformě, v plášti, toť krajjský- dragon. Již bylo slyšeti podkovy- jeho koně, již bylo dobře viděti- jezdec, jenž od prudké jízdy vše- cek zarvělý koně svého k rychlej- šímu běhu nabádal, a nyní přímo- ke kočáru zamířil. Pivnička zusta- vil.“

Jezdec chvatně pozdravil, ptal- se mladého pána, neviděl-li ubíha- jícího muže, jenž má na zádech- notný uzel.

„Viděl. Zajisté nějaký zloděj.“

„O nikoliv — evangelický emi- grant —“

„Jak že? Což ho necheete pusti- ti přes hranice?“

„O ne — vrátil se tajně z- Sas a teď šve lid. Však kde jsto- ho viděl!“

„Tady na silnici —“

„Ano, ale patrně s ní sběhl! — Kam? Mám velmi na spěch, ne- zdržujte mne!“ mluvil jezdec už- prudčeji.

Mladík se však neleká. Nahnuv- se klidně z kočárku, ukázal na- pravo do poli a pravil:

„Kus před námi odbočil touto- stranou. Nevímál jsem si ho tu- ze, ale naposled viděl jsem ho tam- před tím leskem. Tam se zajisté- ukryl.“

„Je to pravda, pane, nezmýlil- jste se?“

Mladík se usmál.

„Neposílám vás tam. Dělejte si, eo chcete —“ a poručil kočmu, aby jel.

Dragon oslovil prve mladého pá- na, jak se za oněch časů samo se- bou rozumí, německy, a ten mu- též tak odpovídal. Koč na kozlí- ku, chlapisko tváře ne příliš jem- né a očí malých, potměšilých, naplnal sluch a stíhal je svým- bystrým zrakem. Ačkoliv něme- ky neuměl, věděl, oč tu běží, a- nyní, když zase koně do kroku po- hnal, pilně se ohlédl do zadu.

Viděl, že jezdec dal se do poli- k lesku, stíhat přehajícího muže — zrovna směrem opačným!

„Ten se proče, chudák — a- za větrem!“ odvězil se Pivnička- s kozlíku na pána promluvíti, a- divně se při tom šklebil.

Mladý pán jakoby nie, hleděl- před se, neodpověděl a jen jednou- se ohlédl v ten okamžik právě, když krajjský dragon zmizel v le- síku.

Kočár užděl nyní rychleji, a- krajina na levo od cesty nabývala- rozmanitosti a zajímavosti. Pivní- čka nevímal si ničeho, uvažuje- v duchu, je-li pán, vzadu v ko- čáře, taková šelma, nebo proč vš- bee to udělal a dragona na nepra- vou cestu zavedl? Toť by byl div- ný žert, císařského dragona tak- hle za nos voditi! A proč pomohl- tomu přehajícímu člověku, zají- stě nějakému nekalému pobudovi- nebo zloději, jennž by lépe bylo- v šatlavě za mříží než takto na- svobodě krajinou pobíhati?

„Je tohle Potěteja?“ ozvalo se- mu pojednou z zády. Pivnička- hledě dosud z zamýšlení svým na- voj a mňotající se nohy kočské- plně usehlého bláta, pozvedl hla- vu a pohlédlnuv v před odušil:

(Pokračování.)

Další řecká vojska vyloděna v Malé Asii

Paříž, 31. května. — Řecká voj- ska byla vyloděna ve čtvrtek v- Aviall, na pobřeží Malé Asie, že- deset šest mil severozápadně od- Smyrny. Turecká vojska zde se- postavila toliko na slabý odpor, který snadno byl překonán.